

Egy szekrényben kezdődött

A Színház és Filmművészeti Főiskola felé baktattam – tikkasztó napsütés volt. A randevút Huszti Pétertől kértem. Régen ismerjük egymást, beszélgettünk többször színházról, darabokról, pályafutásáról – így hát nem volt bennem szorongás akkor, amikor Huszti Péter egyetemi tanár szobájába léptem. Nem így a hatszáznyolcvan diákjelölt, akik sok reménnyel és szerencse iránti fohással jelentkeztek.

– *Hányat tudnak felvenni belőlük?*

– Sajnos csak húsz helyünk van – mondja Huszti Péter. Így gondosan és szigorúan kellett döntenünk. Az idén 10 fiú és 10 lány hallgatót vettünk fel. Gondolom, jól választottunk. Szokatlanul erős volt a mezőny: remélem, igazi tehetségeket sikerült találnunk.

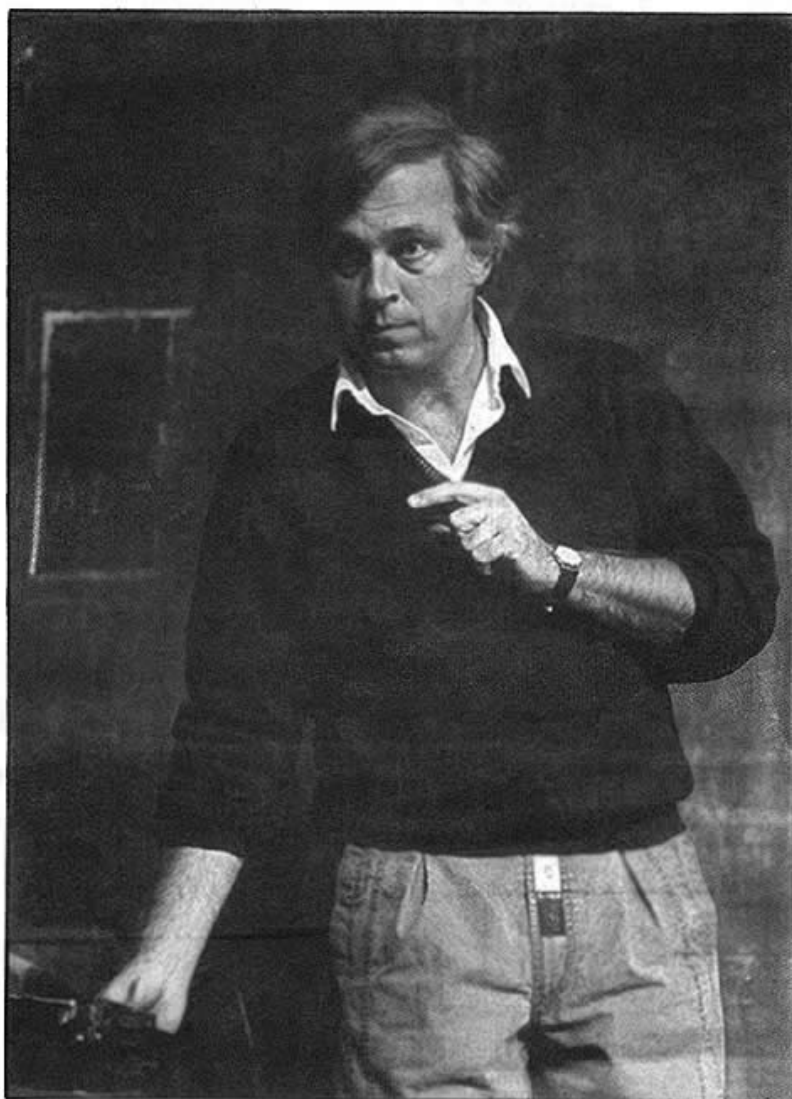
– *Emlékszik még a saját felvételijére?*

– Persze. Talán már hallották rólam az olvasók: jóformán kisgyermekkoromtól szisztematikusan készültem a színészi pályára. Már az általános iskolában sokat mondtam verseket, prózát. A pályafutásom egy szekrényben kezdődött. Színpadot csináltunk egy szekrényvel: én a díszleteket készítettem rongyokból és egyéb használt holmiból. Ez roppant szórakoztató volt számomra. Később komolyabb feladatok következtek. A Rákóczi Gimnáziumba jártam, ahol kiváló önképzőkörünk volt. Akkoriban ez fiúgimnázium volt kiváló, szigorú tanárokkal, szigorú, majdnem katonai szigorú professzorokkal. És rendszeresen rendeztünk irodalmi esteket, játszottunk kisebb egyfelvonásosokat: majd előadtuk a Bánk bánt. Én Bánk szerepét játszottam, kedves tanárom Tiborcot alakította. Tudja, nagy bátorság volt ez tőlünk akkor.

– *És utána?*

– Érettségi után jelentkeztem a főiskolára. De miután „kudarc-kerülő” típusnak tartanak és félttem, hogy nem vesznek fel, rendezői szakra jelentkeztem. Ekkor történt meg velem az a nagy szerencse, hogy Várkonyi Zoltánnal találkoztam a főiskola kapujában.

Megkérdezte, mit keresek erre. Elmondtam, hogy felvételizni szeretnék rendezői szakra. Ő ezt helytelenítette, és a színész-szakra irányított. Hál’istennek, sikerült. Fantasztikus osztályba kerültem, fantasztikus tanároktól tanultam. Köztük volt Várkonyi Zoltán, Vámos László, Ádám Ottó, Gáti Jó-

MTI-fotó: Ilavszky Béla

zsef, Bercsényi Ida, Nádasdy Kálmán.

– *Mi történt a főiskola után?*

– Csodálatos évek következtek. Várkonyi hívott a Vígszínházba. És kicsit megsértődött, mert nem fogadtam el meghívását, és helyette a Madách-ot választottam, ahol sokkal kevesebbet ígértek: de nem bántam meg. Évente 2–3 főszerepet játszottam. 30–40 filmet forgattam, számtalan tévéjátékban játszottam. Az életem fontos feladatai mindig a színházhoz fűződtek. Pontosabban: Shakespeare és Csehov darabokhoz. Más kollégáimmal ellentétben: én szívesen játszom el negatív hősök személyét. Szeretem megtalálni azt a picike pontot, ahol a jóból rossz lesz, vagy ahol egy mély és csodálatos barátság egyetlen pillanat alatt gyűlöletbe csap át. Ezek a kérdések filozófiai feladatnak számítanak a művész életében.

– *Milyen állapotban tud a legjobban játszani?*

– A közönséggel együtt kell játszani. Meg kell éreznem, amikor kilépek a színpadra, hogy együtt dolgozunk, hogy köztünk van valamilyen telepatikus erő, ami elhiteti velem, és velük is hogy én most az a személy vagyok, akit a legtökéletesebben ábrázolnom kell.

– *Milyen volt a kapcsolata az elmúlt időszakban a kollégákkal?*

– Évekig álmovilágban éltem. Azt hittem, minden rendben van és csak a munkámmal törődtem. Lassan kezdtem rájönni, hogy köztétáncot táncoltam. Megdöbbenően tapasztaltam, hogy ellenségeim is vannak. Nehezen viseltem el ezt az elején, nagy teher volt a lelkivilágomban. Mindezek ellenére: 20 évig kiválóan dolgoztam együtt Ádám Ottóval. Fokozatosan fölépítettem színészi életutamat.

– *Mire készül a következő évadban a színész Huszti Péter?*

– Fantasztikus feladat vár rám. Shakespeare Lear Király című darabjában Leart játszom. A darabot Kerényi Imre rendezi Tatár Eszter segítségével, ragyogó szereposztásban. Kiemelném néhányukat: Koncz Gábor, Mácsai Pál, Koltai János, Dunai Tamás, Juhász Róza és még sokan mások.

– Sok sikert kívánok a feladathoz.